

8th International youth conference

“Perspectives of science and education”

29th March 2019

**New York
2019**

The 8th International youth conference “Perspectives of science and education” (March 29, 2019) SLOVO\WORD, New York, USA. 2019. 317 p.

ISBN 978-1-77192-403-0

The recommended citation for this publication is:

Busch P. (Ed.) (2019). Humanitarian approaches to the Periodic Law // Perspectives of science and education. Proceedings of the 8th International youth conference. SLOVO\WORD, New York, USA. 2019. Pp. 12–17.

Editor	Lucas Koenig, Austria	Morozova Natalay Ivanovna, Russia
Editorial board	Abdulkasimov Ali, Uzbekistan	Moskvin Victor Anatolevich, Russia
	Adieva Aynura Abduzhalalovna, Kyrgyzstan	Nagiyev Polad Yusif, Azerbaijan
	Arabaev Cholponkul Isaevich, Kyrgyzstan	Naletova Natalia Yurevna, Russia
	Zagir V. Atayev, Russia	Novikov Alexei, Russia
	Akhmedova Raziya Abdullayevna	Salaev Sanatbek Komiljanovich, Uzbekistan
	Balabiev Kairat Rahimovich, Kazakhstan	Shadiev Rizamat Davranovich, Uzbekistan
	Barlybaeva Saule Hatiyatovna, Kazakhstan	Shahutova Zarema Zorievna, Russia
	Bestugin Alexander Roaldovich, Russia	Soltanova Nazilya Bagir, Azerbaijan
	Boselin S.R. Prabhu, India	Spasennikov Boris Aristarkhovich, Russia
	Bondarenko Natalia Grigorievna, Russia	Spasennikov Boris Aristarkhovich, Russia
	Bogolib Tatiana Maksimovna, Ukraine	Suleymanov Suleyman Fayzullaevich, Uzbekistan
	Bulatbaeva Aygul Abdimazhitovna, Kazakhstan	Suleymanova Rima, Russia
	Chiladze George Bidzinovich, Georgia	Tereschenko-Kaidan Liliya Vladimirovna, Ukraine
	Dalibor M. Elezović, Serbia	Tsersvadze Mzia Giglaevna, Georgia
	Gurov Valeriy Nikolaevich, Russia	Vijaykumar Muley, India
	Hajiyev Mahammad Shahbaz oglu, Azerbaijan	Yurova Kseniya Igorevna, Russia
	Ibragimova Liliya Ahmatyanovna, Russia	Zhaplova Tatiana Mikhaylovna, Russia
	Blahun Ivan Semenovich, Ukraine	Zhdanovich Alexey Igorevich, Ukraine
	Ivannikov Ivan Andreevich, Russia	Proofreading Andrey Simakov
	Jansarayeva Rima, Kazakhstan	Cover design Andreas Vogel
	Khubaev Georgy Nikolaevich	
	Khurtsidze Tamila Shalvovna, Georgia	
	Khoutyz Zaur, Russia	
	Khoutyz Irina, Russia	
	Korzh Marina Vladimirovna, Russia	
	Kocherbaeva Aynura Anatolevna, Kyrgyzstan	
	Kushaliyev Kaisar Zhalitovich, Kazakhstan	
	Lekerova Gulsim, Kazakhstan	
	Melnichuk Marina Vladimirovna, Russia	
	Meymanov Bakyt Kattoevich, Kyrgyzstan	
	Moldabek Kulakhmet, Kazakhstan	

Material disclaimer

The opinions expressed in the conference proceedings do not necessarily reflect those of the CSR «Solution», SLOVO\WORD, Accent Graphics Communications & Publishing or Premier Publishing s.r.o., the editor, the editorial board, or the organization to which the authors are affiliated.

The CSR «Solution», SLOVO\WORD, Accent Graphics Communications is not responsible for the stylistic content of the article. The responsibility for the stylistic content lies on an author of an article.

Included to the open access repositories:

eLIBRARY.RU

© Центр наукових досліджень «Solution»

© SLOVO\WORD

© Accent Graphics Communications & Publishing

All rights reserved; no part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, or otherwise, without prior written permission of the Publisher.

Typeset in Berling by Ziegler Buchdruckerei, Linz, Austria.

Printed by Premier Publishing s.r.o., Vienna, Austria on acid-free paper.

Table of Contents

1.	ПОЛЯНСКАЯ О.С., КОЛЕСНИК М.И., ГОРОБЕЦ К.В., КИФУЛЯК И.В. БЕЗБОЛЕВАЯ ИШЕМИЯ МИОКАРДА ПРИ ИШЕМИЧЕСКОЙ БОЛЕЗНИ СЕРДЦА: ОСОБЕННОСТИ ТЕЧЕНИЯ.	7
2.	ПСАХИС Б. И., ПСАХИС И.Б. ДООЧИСТКА ПИТЬЕВОЙ ВОДЫ - ЗАЛОГ ЕЕ ВЫСОКОГО КАЧЕСТВА.	14
3.	ПАНИНА О.О., МАЛЯРОВ М.В., ГУСЄВА Л.В., ХРИСТИЧ В.В. РОЗБУДОВА МОДЕЛІ СИСТЕМИ НА ТЕОРІЇ СИНЕРГЕТИКИ Й КЕРУВАННЯ РИЗИКАМИ ДЛЯ ПРОГНОЗУВАННЯ АВАРІЙ.	31
4.	ВАРОДІ Н. Ф. ВИСВІТЛЕННЯ ДІЯЛЬНОСТІ ПРАЦІВНИКІВ ЧЕРВОНОГО ХРЕСТА ПІД ЧАС РЕВОЛЮЦІЇ 1956 Р. У ДОКУМЕНТАХ, ЯКІ ЗБЕРІГАЮТЬСЯ В АРХІВІ УПРАВЛІННЯ СБУ В ЗАКАРПАТСЬКІЙ ОБЛАСТ.	39
5.	ГРИНІВ О.І. ДИСБАЛАНС НЕЙРОМЕДІАТОРНИХ СИСТЕМ У ПАЦІЄНТІВ З АРТЕРІАЛЬНОЮ ГІПЕРТЕНЗІЄЮ.	52
6.	ХОПТА Г.Є., ПОЦУЛКО О.А. ВІЙСЬКОВЕ МИСТЕЦТВО УКРАЇНСЬКИХ КОЗАКІВ.	56
7.	ВОДЕННИКОВА О.С., ЛУК'ЯНЕНКО Ю.В., ЄГОРОВ Є.О. АНАЛІЗ ЕНЕРГО-ТА РЕСУРСОЗБЕРІГАЮЧИХ ТЕХНОЛОГІЇ В МЕТАЛУРГІЇ.	65
8.	POLISHCHUK I. O. POLITICAL MENTALITY OF THE UKRAINIAN PEOPLE.	73
9.	ДОЛГІХ А.О., БАЙБУЗ О.Г. РОЗРОБКА ПРОГРАМНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПРОГНОУВАННЯ ЧАСОВИХ РЯДІВ З ВИКОРИСТАННЯМ ІНТЕГРОВАНОЇ МОДЕЛІ АВТОРЕГРЕСІЇ-КОВЗКОГО СЕРЕДНЬОГО.	83
10.	ЯКОВИШИНА Т.В. КОМУНІКАТИВНА КОМПЕТЕНТНІСТЬ ЯК СКЛАДОВА КОМУНІКАТИВНОЇ ПІДГОТОВКИ МАЙБУТНІХ ПЕДАГОГІВ.	88
11.	СМОЛЬНИЦЬКА О. О. ІРЛАНДСЬКИЙ СЮЖЕТ ВІКТОРА КОПТІЛОВА: БРАН І БРАНДАН – У НЕОКЛАСИЧНОМУ ПОЛІ.	96
12.	ГОРБИК В.М. ПРИКЛАДНІ ПОЛОЖЕННЯ ФУНКЦІОНУВАННЯ МЕХАНІЗМУ ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ ПРИРОДНО-ЕКОНОМІЧНИМ ПОТЕНЦІАЛОМ РЕГІОНІВ.	108
13.	ЗАВАДА М.М. ІНТЕГРОВАНО-ДИНАМІЧНА ТЕОРІЯ МАСОВОГО РОЗМНОЖЕННЯ ХВОЄ-ТА ЛИСТОГРИЗНИХ	118

	ШКІДЛИВИХ КОМАХ ЛІСУ І ПРАКТИКА ЛІСОВОГО ГОСПОДАРСТВА.	
14.	SOPILNYK L. I., SOPILNYK R. L. ORGANIZATIONAL AND LEGAL BASIS FOR IMPROVING THE UKRAINIAN PROSECUTOR STRUCTURE.	130
15.	ГРИЦЕНКО О.В. МОВА ЯК ЗБРОЯ.	135
16.	ДАВИДЕНКО В.Б., МИШИНА М.М., БЕВЗ С.И., ПЛЮЩ Т.Г. ЭКСПЕРИМЕНТАЛЬНО-КЛИНИЧЕСКОЕ ОБОСНОВАНИЕ ИНТЕНСИВНОГО ЛЕЧЕНИЯ ГНОЙНО-ВОСПАЛИТЕЛЬНЫХ ЗАБОЛЕВАНИЙ У ДЕТЕЙ.	141
17.	ROI N.V., BEVZ S.I. MODERN MEDICAL COMPLEX FOR THE TREATMENT OF ACUTE DESTRUCTIVE PNEUMONIA IN CHILDREN.	143
18.	ВОЛЬЧЕНКО А. И., ВОЛЬЧЕНКО Н. А., СКРЫПНИК В. С., ФЕДОТОВ Е. С., ВОЛЬЧЕНКО В. Н. ПРИНУДИТЕЛЬНОЕ ОХЛАЖДЕНИЕ НАНОЖИДКОСТЯМИ ДИСКОВО-КОЛОДОЧНЫХ ТОРМОЗОВ АВТОТРАНСПОРТНЫХ СРЕДСТВ.	147
19.	ESSID F., ALFEROVA D.O., DRUHOVINA V.V., SULEIMAN M.M., SYCH I.A. <i>IN SILICO</i> RESEARCH OF THE MOLECULAR MECHANISMS OF THE ANTI-INFLAMMATORY AND ANALGESIC ACTION OF 3-(CARBOMOYL-PROPIONYLAMINO)-2-PHENYLAMINO BENZOIC ACID DERIVATIVES.	158
20.	MAURURI I., MURODOV Sh., DRAPAK I.V., YAREMENKO V.D., SULEIMAN M.M., PEREKHODA L.O. SEARCH FOR BIOLOGICALLY ACTIVE SUBSTANCES AMONG NEW DERIVATIVES OF 1,3-THIAZOLE.	162
21.	АВРАМЕНКО С., СИНЯЄВА Л.В. СОЦІАЛЬНА ПОЛІТИКА ТА СОЦІАЛЬНИЙ ЗАХИСТ НАСЕЛЕННЯ УКРАЇНИ.	166
22.	ШЕВЧЕНКО Л. ВИКОРИСТАННЯ ІНТЕРАКТИВНИХ КОМПОНЕНТІВ КУЛЬТУРНОЇ КОМПЕТЕНЦІЇ У ВИКЛАДАННІ АНГЛІЙСЬКОЇ МОВИ ПРОФЕСІЙНОГО СПРЯМУВАННЯ.	178
23.	ГОНЧАРОВА Н.М., СОМКІНА Є. А., КРИВОРУЧКО Д. В., БЕЛОУС О. В. ОПТИМІЗАЦІЯ ХІРУРГІЧНОГО ЛІКУВАННЯ ХВОРИХ З ОДОНТОГЕННИМИ ФЛЕГМОНАМИ ШИЇ.	184
24.	ВОЛИНЕЦЬ Н. В. ОСОБЛИВОСТІ ПЕРЕЖИВАННЯ ОСОБИСТІСНОГО БЛАГОПОЛУЧЧЯ ПРИКОРДОННИКАМИ В ЗАЛЕЖНОСТІ ВІД СТАЖУ СЛУЖБИ.	190
25.	SOTNYKOV A. USE OF MANIPULATIVE TECHNIQUES IN	204

	THE ELECTORAL DISCOURSE (on the basis of the election campaigns in Eastern Europe).	
26.	ПІТУЛЕЙ Л. Д., КАРПІК Р. Т. ТЕХНОЛОГІЧНІ ФАКТОРИ ВПЛИВУ НА ТЕПЛОФІЗИЧНІ ПРОЦЕСИ ФОРМОУТВОРЕННЯ КОМПОЗИЦІЙНИХ ЗУБКІВ БУРОВОГО ІНСТРУМЕНТУ.	210
27.	ГОНЧАРОВА Н. М., ЧЕСНАКОВА Д. Д., МІЗІК А. О. ТАКТИКА ВЕДЕННЯ ПАЦІЄНТІВ З МЕХАНІЧНОЮ ЖОВТЯНИЦЕЮ ВНАСЛІДОК БЛАСТОМАТОЗНОГО УРАЖЕННЯ ГЕПАТОПАНКРЕАТОДУОДЕНАЛЬНОЇ ДІЛЯНКИ.	219
28.	KOTLIAROVA YU. O. PRINCIPLES OF DIGITAL TRANSFORMATION OF MARKETING RESEARCHES.	226
29.	ГОТЕНКО К. А. ОСОБЛИВОСТІ ФОРМУВАННЯ МОВНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ В МАЙБУТНІХ ПРАВООХОРОНЦІВ.	235
30.	ТАРАНЕНКО О. П. ЦЕНТРАЛІЗАЦІЯ ТЕНДЕРІВ ЯК ЕФЕКТИВНИЙ ДЕРЖАВНО-УПРАВЛІНСЬКИЙ МЕХАНІЗМ ЗАПОБІГАННЯ КОРУПЦІЇ У СФЕРІ ПУБЛІЧНИХ ЗАКУПІВЕЛЬ.	240
31.	YANISHEN I. V., MASLOVSKYI O. S., BEREZHNA O. O., FILATOV I. V., KULISH S. A. EXPERIENCE IN DEVELOPMENT OF AUTOMATED SYSTEMS FOR MAINTAINING HISTOLOGICAL RESEARCHES.	244
32.	КРИЛОВА І. І. ДЕРЖАВНІ ПРОГРАМИ У СФЕРІ ВОДОПОСТАЧАННЯ ТА ВОДОВІДВЕДЕННЯ ЯК ІНСТРУМЕНТ ДЕРЖАВНОГО РЕГУЛЮВАННЯ.	248
33.	ТКАЧЕНКО М. М., ПОПЕРЕКА Г. М., ДУБРОВІНА Г. В., БІЛА В. В., САМОЙЛОВА І. В., ТОЛСТІКОВА Т. М. ЗНАЧЕННЯ КЛІНІЧНОЇ БАЗИ ПРИ ВИВЧЕННІ ДИСЦИПЛІНИ «РАДІАЦІЙНА МЕДИЦИНА».	259
34.	МАНЬКО А. М. ПРОБЛЕМА ГОЛОДУ У ПОЕТИЧНІЙ СПАДЩИНІ ІВАНА НИЗОВОГО.	263
35.	ПОПОВИЧ Т. П., ТЕЛЕП Ю. В. МЕТОДОЛОГІЯ ДОСЛІДЖЕННЯ ДЕМОКРАТИЧНОГО ДЕРЖАВНОГО РЕЖИМУ.	272
36.	ONYSHCHAK H. V. SEMANTIC STRUCTURE OF THE ENGLISH NOUNS DENOTING EVIL WITH THE HIGH DEGREE OF POLYSEMY.	281
37.	ДЕНИСОВА А. В. ДИСКУСІЙНІ ПИТАННЯ ЩОДО ЗАПРОВАДЖЕННЯ АДМІНІСТРАТИВНИХ ДОГОВОРІВ ЯК ПРАВОВУ ФОРМУ ДІЯЛЬНОСТІ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ УКРАЇНИ.	286
38.	ТРОЯН А. О. ГРОВІ МЕТОДИ ВИВЧЕННЯ УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ ЯК ІНОЗЕМНОЇ.	290

39.	PERTSOV O. V. MILITARY EDUCATION IN YELISAVETHRAD REGION IN 1865-1917 (PRECONDITIONS FOR ESTABLISHMENT, STAGES OF DEVELOPMENT AND INTERNAL STRUCTURE OF MILITARY INSTITUTIONS).	295
40.	ФІЩУК О.С. СТРУКТУРА ТА МОРФОЛОГІЯ ГІНЕЦЕЯ <i>CORDYLINE FRUTICOSA</i> (L.) A.CHEV. (ASPARAGACEAE JUSS.).	303
41.	КОСТРУБА Н. С. СОЦІАЛЬНІ КОМУНІКАЦІЇ У РЕЛІГІЙНІЙ СФЕРІ В УКРАЇНІ.	307
42.	ГУБАР О.В. АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ ЗАХИСТУ ІНФОРМАЦІЇ В ДЕРЖАВНОМУ УПРАВЛІННІ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯМ БІОЛОГІЧНОЇ БЕЗПЕКИ.	311

МЕТОДОЛОГІЯ ДОСЛІДЖЕННЯ ДЕМОКРАТИЧНОГО ДЕРЖАВНОГО РЕЖИМУ

ПОПОВИЧ Т. П.

кандидат юридичних наук, доцент,

доцент кафедри теорії та історії держави і права

ДВНЗ « Ужгородський національний університет»

м. Ужгород, Україна

ТЕЛЕП Ю. В.

студентка 4-го курсу

юридичного факультету

ДВНЗ « Ужгородський національний університет»

м. Ужгород, Україна

Розробка якісної методологічної бази є запорукою розвитку науки, адже саме з її допомогою здійснюється обробка, збирання та аналіз інформації щодо предмета конкретного дослідження з метою отримання певних обґрунтованих результатів. Саме тому аналіз тієї чи іншої проблематики, в тому числі і демократичного державного режиму, слід будувати за чітко встановленими та різноплановими методологічними підходами, що сприятиме більш глибокому та ґрунтовному вивченню всіх аспектів та зумовить реалізацію завдань, поставлених вченими-науковцями в рамках певного дослідження.

Метою даної наукової роботи є висвітлення окремих аспектів методології дослідження демократичного державного режиму.

Процес пізнання як основа будь-якого наукового дослідження є складним діалектичним процесом, що потребує застосування багатогранного методологічного інструментарію. Методологію науки прийнято охарактеризовувати як здійснювані на різних рівнях (філософський, загальнонауковий, конкретних наук, методики і техніки) дослідження загальних

підґрунть, шляхів, закономірностей наукового пізнання, його принципів і методів, що спрямовані на розробку положень, які дозволяють вибирати засоби і будувати процедури ефективного вирішення проблем і завдань, котрі виникають у процесі науково-дослідної діяльності [1, с. 71]. Тобто на сьогодні методологія у найзагальнішому форматі – це вчення про структуру, логічну організацію, форми і засоби, методи і процедури діяльності.

Розкриваючи сутність методології наукового пізнання, закономірно відзначити її основні функції, що визначають напрями її дії:

– методологія виконує інформаційну функцію, яка сприяє отриманню всебічної інформації та введенню нової інформації до фонду теорії науки із предмета дослідження, а також уточненню, систематизації та збагаченню наукових термінів і понять; створює систему наукової інформації, що зосереджується на фактах та логіко-аналітичних інструментах наукового пізнання;

– методологія визначальним чином окреслює способи здобуття наукових знань про об'єкт дослідження, а також шляхи досягнення науково-дослідницької мети [2, с. 282].

Щодо методології юридичної науки в цілому, і вітчизняної зокрема, то характерною рисою нинішнього етапу її розвитку є подолання вузьконормативного підходу до осмислення правової реальності, відповідно до якого сформувалися і домінуюча в теорії права фундаментальна теоретична схема, і концептуально-методологічні установки в правопізнанні в цілому [3].

У нинішніх умовах суспільної і правової дійсності на необхідності пошуку нової методології праворозуміння наголошують усе більше вчених-теоретиків. Зокрема, П. М. Рабінович констатує подолання українською загальнотеоретичною юриспруденцією світоглядно-філософського монізму, притаманного адміністративно-командній системі радянського періоду, відхід від низки положень єдино дозволеної в той час історико-матеріалістичної парадигми, які не виправдали себе повністю навіть у тодішній практиці, із урахуванням дорадянського й зарубіжного досвіду запровадження в

дослідницькі пошуки філософсько-правових підходів, які раніше розглядалися як об'єкт нищівної критики з огляду на їх суб'єктивне чи об'єктивно-ідеалістичне підґрунтя. Науковець, наголошує, що саме завдяки таким процесам відбулася плюралізація філософсько-правових підходів і концепцій, яка сьогодні виступає необхідною передумовою об'єктивності пізнання державно-правових явищ, поступального розвитку юридичної науки, свободи наукової творчості [4, с. 24-25]. Тобто, на відміну від методологічної традиції радянського періоду, яка характеризувалася моністичністю своїх світоглядно-філософських засад, сучасна юридична наука використовує множину методологічних підходів. Наявність багатої палітри таких підходів об'єктивно обумовила те, що вони самі почали виступати як об'єкти відповідних досліджень. Осягнення їх особливостей як складової методології юриспруденції визначається деякими науковцями як одне із основних питань, які наразі постали перед юридичною наукою. Подекуди вивченню використовуваних в юридичній науці підходів до дослідження права прогнозується переростання в спеціальний напрямок юридичної методології або філософії права [5, с. 20-21].

Методологію дослідження можна розглядати крізь призму різних площин, одну з яких безпосередньо складають емпіричний та теоретичний рівні її пізнання. Застосування емпіричних та теоретичних методів у симбіозі є необхідним у контексті розкриття і відповідних особливостей демократичного режиму. Адже теоретичні висновки щодо правових механізмів функціонування основних демократичних інститутів (сегментація, децентралізація публічної влади, права людини, незалежність судів, політичні партії) повинні базуватись на проаналізованих фактах об'єктивної дійсності (текстах Конституцій, нормативно-правових актів, практики Європейського суду з прав людини).

Поряд з вищезазначеним, у сучасній науці склалася багаторівнева концепція методології, згідно з якою методи наукового пізнання за ступенем загальності і сфери дії можуть бути поділені на три основні групи: світоглядно-філософські, загальнонаукові та спеціальнонаукові методи науки.

З огляду на обрану тематику, наукову зацікавленість викликають ті методи, за допомогою яких здійснюється пізнання як категорії «демократії», так і категорії «державного режиму».

Так, зокрема, філософсько-методологічною основою дослідження поняття державного режиму послуговував принцип діалектичного пізнання. Із загальних законів діалектики, які мають використовуватися при вивченні обраного об'єкту дослідження, можна виділити перехід кількісних змін в якісні. Накопичення знань про форму держави, нагромадження законодавчого матеріалу, який характеризує основні інститути державного режиму і їх розвиток у демократичному напрямку, слугує передумовою визначення критеріїв державного режиму та необхідності його осмислення як у цілому, так і окремих його елементів.

Діалектика розглядає усі державно-правові явища у розвитку, в їх органічному зв'язку зі зміною політичних, економічних, соціальних та інших процесів, які відбуваються у суспільстві. Саме такий підхід дозволяє виявляти та вирішувати державно-правові проблеми, розкривати діалектичну єдність процесів формування демократичного режиму з суспільними процесами.

У свою чергу, логічний метод є важливим при визначенні понять державного режиму, розкритті нового змісту демократії під впливом глобалізаційних процесів, основних інститутів демократичного режиму, виявленні властивостей цих явищ, дослідженні умов їх функціонування. За допомогою різних логічних операцій окремі правові положення трансформуються у загальні поняття, з яких, у свою чергу, виводяться певні логічні наслідки, здійснюється їхнє логічне тлумачення. Разом з цим, логічний метод дозволяє, спираючись на прийоми формальної логіки, аналізувати нормативно-правові акти окремих держав та міжнародно-правові акти, зіставляти їх один з одним, розкривати зв'язок загального і особливого.

Для здійснення теоретичного аналізу категорії «демократії» доречно також застосовувати такі загальнонаукові методи, як структурно-функціональний та системний, оскільки вони дають змогу досліджувати

демократичні державні режими (функціонуючі у відповідних державах) як структурно-розчленовану цілісність, де кожен його інститут має своє функціональне значення.

Системно-структурний підхід наукового пізнання ставить своєю метою системне вивчення досліджуваних явищ і в сукупності складових його правил, принципів пізнання, визначає основні напрями такого вивчення [6, с. 461].

Спираючись на діалектичну взаємодію цілісної системи складових частин державного режиму, доцільно розглядати його як систему, яка не є чимось сталим, незмінним. Можуть змінюватися його інститути в залежності від нових завдань та функцій, що постають у процесі проведення реформ, зміни законодавчих актів. Системний підхід передбачає врахування також факторів зовнішнього, по відношенню до системи, середовища, найважливішими з яких є організаційно-управлінські фактори. Застосування структурного методу надає можливість виявити стійкі взаємозв'язки між складовими елементами як державного режиму загалом, так і демократичного, зокрема, та зовнішніми явищами і процесами, що впливають на них (наприклад, економічними, соціальними, психологічними, культурними та іншими факторами). За допомогою функціонального методу проаналізовано соціальне призначення основних інститутів демократії, зміст їхніх функцій, що сприяє глибшому опануванню сутності, пошуку шляхів удосконалення і підвищення їх ефективності, допомагає зрозуміти їх місце у відповідній правовій системі.

Разом з тим , варто зауважити, що до головних методологічних основ обраного предмету дослідження необхідно віднести такі спеціально-юридичні методи, як формально-юридичний, порівняльно-правовий та історико-порівняльний.

Формально-юридичний метод може застосовувався для розкриття і аналізу змісту Конституцій, законів, інших правових актів, а також проектів законів, що регламентують функціонування демократичних інститутів у тій чи іншій державі. Результативність такого методу залежить від ефективного дослідження внутрішнього змісту правових норм та тлумачення правових

приписів цих держав, на основі чого здійснюється узагальнення та систематизація знання щодо правового статусу досліджуваних інститутів демократії у співставленні з їх фактичним статусом.

Що ж до порівняльно-правового методу та його значення як методологічного інструментарію, то насамперед необхідно визначити критерій, за допомогою якого можна віднайти інститути й норми, які належать до різних правових систем та піддаються порівнянню між собою настільки, що це порівняння є виправданим. Відправним пунктом тут є використання тих самих понять і термінів, якими користуються в іншій правовій системі, і це дає ефект при порівнянні споріднених систем. При розширенні кола порівнюваних правових явищ зменшується вірогідність тотожності юридичної термінології і зростає ризик помилок під час пошуку іноземного юридичного поняття або терміна, який відповідав би вітчизняному [7, с. 27].

Одночасно, визначаючи методику порівняльного правознавства слід виходити з того, що правильне її застосування залежить від характеристики порівнюваних об'єктів, від конкретно-визначеної мети даного аналізу. Деякі вчені приділяли особливу увагу методиці порівняльного правознавства, а саме умовам правильного застосування порівняльного методу (М.М. Ковалевський), розробці відповідних методологічних правил, якими доцільно користуватися в порівняльному правознавстві (Ю.О. Тихомиров). При будь-якому виді порівняння слід враховувати рівні порівняння, схожість чи несхожість порівнюваних об'єктів, можливість використання результатів порівняльно-правового аналізу як в теорії, так і в практиці. В юридичній літературі розрізняють чимало видів порівнянь, які застосовуються при дослідженні державно-правових явищ. Дослідивши ці способи, за допомогою яких проводиться порівняльно-правовий аналіз, ми вирішуємо проблему щодо можливості зіставлення, порівняння певних об'єктів. Практична цінність порівняльно-правових досліджень залежить саме від якомога більшої кількості спільних рис, встановлення яких є підставою для з'ясування відмінностей порівнюваних явищ [8, с. 10-11].

Дотримання вищезгаданих правил проведення порівняльно-правових досліджень, безсумнівно, сприятиме об'єктивному розгляду механізму функціонування інститутів демократії в тій чи іншій країні, включаючи Україну.

Застосування порівняльно-правового методу на основі аналізу норм Основних законів та нормативно-правових актів різних держав забезпечить можливість здійснити комплексне дослідження демократичних інститутів у межах різних національних правових систем шляхом їх порівняння, виявити їх місце у відповідній правовій системі, а також визначити загальні тенденції їх розвитку.

Таким чином, даний метод у контексті дослідження категорії «демократичного режиму» сприятиме визначенню найбільш суттєвих спільних рис правових засобів здійснення демократії у відповідних державах, її основних інститутів, виявленню їх відмінностей з одночасною диференціацію тих позицій, які можуть слугувати у якості певного зразка для підвищення рівня дієвості відповідних інститутів демократії, а також тих аспектів досліджуваного об'єкту, які є слабо дієвими та потребують нагального вдосконалення.

Специфіка ж історико-правового порівняльного методу зумовлена, з одного боку, ретроспективністю історичного пізнання, а з іншого, тим, що це пізнання через аналіз історико-правових джерел націлене саме на виявлення конкретних форм прояву закономірностей державного-правового розвитку [9, с. 830].

Історико-порівняльні прийоми та способи дослідження демократичних режимів створюють можливість проаналізувати особливості їх становлення з урахуванням історичної послідовності, а також виявити загальні закономірності їх генезису на підставі прийняття та зміни відповідних нормативно-правових актів. У свою чергу, розкриття ретроспективних аспектів розвитку основних демократичних інститутів у тій чи іншій державі є необхідним пізнавальним засобом з'ясування та аналізу специфіки їх функціонування на сучасному етапі, їх критики та належної оцінки. Порівняння відповідних державно-правових

явищ у межах колишніх правових систем є підґрунтям та необхідною умовою їх ефективного співставлення у рамках сучасного права [10, с. 54].

Таким чином, однозначно можна констатувати, що методологія дослідження у загальному вигляді визначає систему закономірностей щодо структури, логічної організації, форм, засобів та способів пізнання, без якої неможливо здійснити жодну наукову розробку. Відповідно ж методологію дослідження демократичного державного режиму складає цілісна система світоглядно-філософських, загальнонаукових та спеціальнонаукових методів (зокрема, спеціально-юридичних). Виходячи з обраної тематики, підвищену наукову зацікавленість викликають спеціально-юридичні методи, а саме: формально-юридичний, порівняльно-правовий та історико-порівняльний. Попри це, варто наголосити, що саме комплексне застосування усієї сукупності окреслених засобів і способів наукового пізнання створить можливості та, безсумнівно, сприятиме здійсненню ґрунтовного наукового аналізу демократичного державного режиму, його окремих інститутів та особливостей як теоретико-правової категорії.

Використана література:

1. Тарасов Н. Н. Методологические проблемы юридической науки. Екатеринбург: Из-во Гуманитарного Университета, 2001. 265 с.
2. Станько І. Я. Методологічні засади дослідження філософсько-правової моделі синергії правових систем України та ЄС. Вісник Національного університету «Львівська політехніка». Серія: Юридичні науки. 2016. № 850. С. 281–288.
3. Сердюк О. В. Методологічні дослідження в правознавстві: зміна парадигм. Актуальні проблеми держави і права. 2005. Вип. 24. С. 217-224. URL: http://nbuv.gov.ua/j-pdf/apdp_2005_24_32.pdf.

4. Гетьман І. В. Трансформації у правовій доктрині: плюралізм методологій, концепція правового спілкування, правова герменевтика. Проблеми законності. 2014. Вип. 125. С. 24-31. URL: http://nbuv.gov.ua/j-pdf/Pz_2014_125_6.pdf.
5. Дубов Г. О. Передумови реалізації окремих методологічних підходів у юридичному дослідженні. Право.ua. 2016. № 1. С. 20-24.
6. Сырых В. М. Логические основания общей теории права: В 2 т. Т.1: Элементный состав. М.: Юридический дом «Юстицинформ», 2000. 528 с.
7. Чернецька О. В., Шилінгов В. С. Юридична компаративістика як самостійна юридична наукова дисципліна. Україно-грецький міжнародний науковий юридичний журнал «Порівняльно-правові дослідження». 2009. № 1. С. 23-28.
8. Бигич О. Л. Порівняльне правознавство: природа та методологічне значення: автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. юрид. наук: спец. 12.00.01 «Теорія та історія держави і права; історія політичних та правових вчень». К., 2002. 17 с.
9. Шигаль Д.А. До питання щодо розмежування понять порівняння, порівняльного, порівняльно-історичного, порівняльно-правового та історико-правового порівняльного методів . Форум права. 2012. № 3. С. 828-832. URL: <http://www.nbuv.gov.ua/e-journals/FP/2012-3/12sdappm.pdf>.
10. Попович Т. П. Правові засоби здійснення демократії у державах Центральної Європи: теоретичні та практичні аспекти: дис. ... кандидата юрид. наук: 12.00.01. Л., 2015. 215 с.